

MIQUEL CONILL I SANTIAS

El doctor Miquel Conill i Santias va néixer a Vic el 14 de març de 1914 en el si d'una família conservadora, dedicada al comerç de cereals. Educat dins dels valors tradicionals de la família i l'escola, cursà el batxillerat a la seva ciutat i de ben jove es va integrar en activitats socioculturals i esportives.

Ell i el seu germà sentiren la crida de la medicina, carrera que inicià a València i, posteriorment, trencà la Guerra Civil. Les seves experiències de la contesa, majoritàriament viscudes des de l'Hospital de la Santa Creu, són d'una gran duresa, enforceixen el seu caràcter bonhomí i les detalla amb realisme.

Superat el conflicte, acaba la llicenciatura a Barcelona l'any 1942 i, tot seguit, s'especialitza en pediatria a l'Hospital Clínic, esdevenint el primer pediatre amb exercici a la ciutat de Vic, on treballa en la medicina pública i privada. Cursa els estudis de doctorat i publica diversos treballs de la seva especialitat en revistes d'àmbit estatal i estrangeres.

Va ser un exemple d'aquells metges que treballaven intensament en el seu consultori, després feien domicilis per Vic, la comarca d'Osona i àdhuc més lluny, i també visites de casos problemàtics amb metges de capçalera i fins i tot amb altres especialistes. No tenia horari, el marcaven les necessitats dels pacients.

L'escàs temps lliure que li quedava el repartia entre la seva família i les seves afeccions, que eren la fotografia i cinema amateur, i l'hoquei sobre patins. Deia i repetia que en la seva escala de valors hi havia primerament la família, després la professió i, finalment, l'hoquei. El doctor Conill va ser un home de creences, ple de valors i fermes actituds, malgrat la seva senzillesa i pragmatisme. Les seves explicacions autobiogràfiques són el fidel testimoni d'una forma plena i rigorosa d'exercir la professió d'acord amb els mitjans de la seva època, ens situa en un model social ja desaparegut i la seva trajectòria ens descriu tanmateix els canvis progressius que viu l'entorn mèdic i civíl del passat segle a la Catalunya interior.

Deixa de visitar pacients quan les seves forces declinen, però ja ben superada la setantena. El va vèncer la malaltia el 16 de març de 2004 a la mateixa ciutat que el va veure néixer i viure. La seva vida, com la de la majoria dels metges, és un exemple per als altres i, per tant, un referent digne del programa col·legial "Memòria de la professió".

Biografia del doctor Miquel Conill i Santias, elaborada a casa seva, l'any 2003, pel doctor Anicet Altès i Pineda i redactada per ell en forma de relat biogràfic. L'adaptació al format d'entrevista, seguint el protocol de "Memòria de la Professió", es deu al doctor Lluís Guerrero i Sala.

Miquel Conill, en una foto de l'any 1969.

Des del balcó de la casa on viu actualment el doctor Conill i la seva esposa, gaudim d'una panoràmica que no sembla correspondre a l'antiga capital d'Osona: edificis alts, voltats d'àmplies avingudes emmarcades pel verd rutilant de la gespa que va naixent. Contemplar aquest paisatge des dels quasi noranta anys del nostre amic ens porta, per contrast, a evocar els records de la seva infància: la casa del final del passeig on els seus pares hi tenien instal·lat un comerç de venda, a l'engròs i a la menuda, de grans i cereals. La botiga era coneguda amb el nom de la Maiola, i aquí és on van néixer els tres germans. El més gran, l'hereu, estava predestinat a continuar el negoci dels pares, i els altres dos, en Miquel i en Jesús, van poder estudiar el batxillerat a l'escola de Sant Miquel, i després, cosa curiosa, ambdós germans escolliren la carrera de medicina.

La conversa amb en Miquel Conill és molt agradable i fluïda. Té una memòria envejable, vocalitza molt bé i s'expressa d'una forma concisa i clara.

■ Doctor Conill, en primer lloc, moltes gràcies en nom del COMB per permetre'ns entrevistar-lo per al programa col·legial "Memòria de la Professió". Per començar, podria explicar-nos quins són els seus primers records?

■ Moltes gràcies al Col·legi de Metges per la deferència que em té i també moltes gràcies a l'amic Altès que m'entrevista. Vaig néixer a Vic el 14 de març de 1914, pocs mesos abans de l'inici de la Primera Guerra Mundial. El meu pare va ser Joan Conill i Puntí i, la meua mare, Maria Santias i Babores. Dels meus primers anys, en tinc pocs records. De molt petit, anava a col·legi a la classe d'un senyor que es deia Serrat, una persona distingida, amb una venerable barba blanca que inspirava respecte. Tenia l'escola davant l'església de la Pietat.

El record de l'escola Sant Miquel és bo i profitós, però allà calia estudiar de debò, perquè algun professor castigava, sense compassió, els alumnes ganduls. En aquella època els càstigs corporals eren freqüents arreu, formaven part de la pedagogia, i anaven des de l'estirada d'orelles fins als cops de palma a la mà. Feien bona la dita: "La letra con sangre entra".

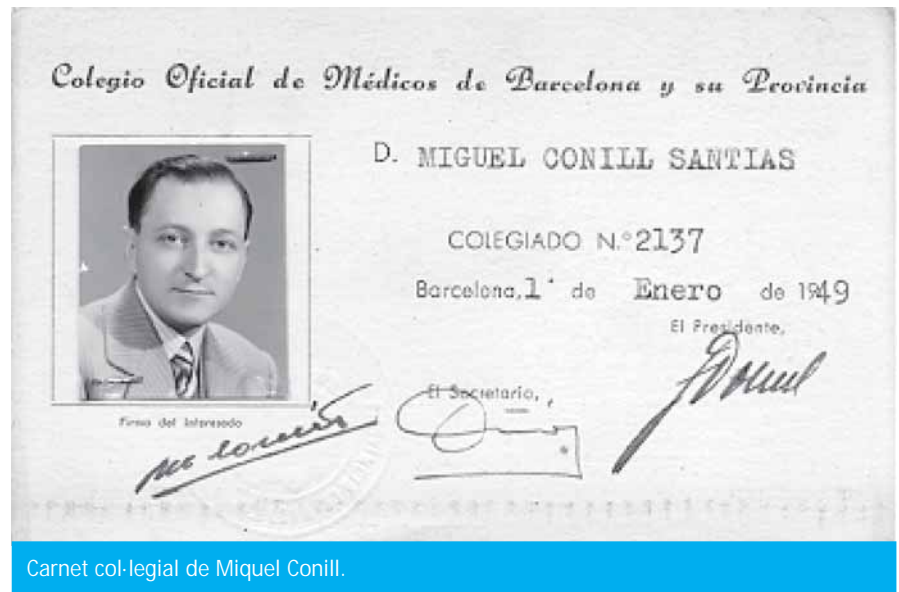
■ Doctor Conill, pot explicar-nos aspectes de la seva infantesa?

■ La meua infància a Vic es pot entendre dins dels costums d'aquella època, als voltants de 1920. Era habitual, aleshores, que infants i adolescents forméssim part d'agrupacions culturals i de lleure, i, en el meu cas, als sis o set anys, ja estava integrat en una agrupació eclesial coneguda amb el nom dels "Estanislaus". Aquesta organització va aglutinar molta mainada de les diferents capes socials de la ciutat, perquè disposava d'un espai adient on podíem jugar i, a més, ens permetia participar en moltes d'altres activitats col·lectives, ja fossin de caire esportiu o bé cultural, i en concursos que ens feien treballar la imaginació i l'enginy. Per exemple, un campionat ingenu com era el de grills: es feia cada any, amb una participació d'uns 80 a 90 concursants, cada un dels quals aportava un grill dintre de la corresponent gàbia feta per ell mateix. Els premis els donava un jurat al grill que cantava més i a la gàbia més bonica i ben feta. Era una festa de caire popular, amb molta participació, i que mobilitzava un gran nombre de gent. No cal ni dir que els concursants havíem d'anar al bosc, caçar els grills, seleccionar-los, i introduir-los dins la gàbia que havíem construït. També jugàvem a bales, a baldufes, i amb uns carretons que feiem córrer dins dels patis del seminari vell, al carrer de la Ramada, on avui hi ha instal·lat l'Institut del Teatre. Hi havia passatemps per a tothom, però quan entraves et donaven un tiquet, una "assistència", que junt amb la que tenies del matí si havies anat a confessar i combregar a l'església de les Sacramentàries, et servien per obtenir uns premis, en forma de diferents objectes i joguines que podies escollir en un recinte que en deien el "Comerç", una sala gran amb moltes prestatgeries on exposaven els diferents objectes a triar, segons el nombre de tiquets que havies reunit.

Superada la infantesa, em vaig fixar en els grups que feien teatre. Mossèn Vinyeta i d'altres havien organitzat una secció teatral que es va concretar i limitar a tres obres, que eren les que es representaven amb més freqüència en determinades èpoques de l'any. Una era *L'àngel de Polònia*, que representava episodis de la vida de Sant Estanislau de Kostka. L'altre, *Vull ser Sant*, relativa a la vida de Sant Miquel dels Sants, i la tercera, molt més popular, titulada *La Llum de l'establia*, coneguda popularment com "Els pastors", va tenir un èxit extraordinari, i

encara avui, en el cicle de les festes nadalenques, se segueix representant i forma part de la tradició popular. Jo hi participava com a actor, sempre en papers secundaris. El més important era el fet social i la cohesió dels joves, que teníem la il·lusió col·lectiva d'obtenir un èxit gens fàcil. Mossèn Vinyeta també ens ensenyava a cantar, sabia molta música i ho feia molt bé. El pes de la religió era important en aquella època.

Degut a l'èxit de tot plegat, van comprar o arrendar uns camps molt grans que hi havia darrera del carrer de Sant Pere, al capdavant, on hi van construir un camp de futbol, un gimnàs, pistes i instal·lacions per jugar la quitxalla. Aquelles pistes van contribuir al naixement de l'atletisme a Vic, que tant important ha estat i és per a la nostra ciutat.

Carnet col·legial de Miquel Conill.

■ **En efecte, els que ja tenim una certa edat, tots ho hem patit en algun moment. Quan va iniciar els estudis de Medicina?**

■ Vaig començar els estudis de Medicina l'any 1933 a la Universitat de València. Tot va venir pel fet que aleshores la Universitat de Barcelona autònoma exigia una prova d'accés molt forta, i era difícil de passar. La preparació per superar-la no es feia a Vic, i, davant la dificultat, molts estudiants d'aquell temps, entre els quals jo mateix, vam decidir matricular-nos fora de Catalunya per evitar aquell obstacle.

■ **Era difícil per un vigatà estar lluny de casa?**

■ A València hi vaig cursar els tres primers anys de la carrera, i en tinc records molt grats. Ens ho passàvem bé, la joventut ho era tot.

■ **Anava sovint a casa seva?**

■ Els estius venia a Vic i aprofitava les vacances treballant, voluntàriament, a l'Hospital de la Santa Creu, on em vaig sentir molt ben acollit per la institució i pels metges que la regentaven, com els doctors Bach, Duran, Rierola, Solanich, el senyor Soldevila i d'altres, que m'apreciaven molt, i jo a ells.

■ **Podem dir que hi feia pràctiques de la carrera?**

■ En aquelles estades periòdiques a l'hospital, vaig començar a aprendre coses, a tractar amb els malalts i amb la gent vella i desvalguda que estava internada a la Secció de Beneficència.

■ **Què el va dur a estudiar Medicina?**

■ La decisió d'estudiar Medicina la vaig prendre a instàncies de la meua mare, una persona molt desperta i decidida, que va plantejar el panorama de futur abans que en Jesús i jo acabéssim el batxillerat. Cal recordar que, en aquella època, en tot Espanya hi havia 20.000 estudiants universitaris, i, segons es calcula, avui n'hi ha uns 260.000. La decisió era important, però cap dels dos germans no vàrem tenir dubtes i ens vam decidir per la carrera de Medicina.

■ **Quins factors considera que van influir en aquella decisió?**

■ Les opcions d'estudiar o d'orientar la pròpia vida moltes vegades depenen de factors que poden semblar intranscendents. A vegades, acompanyava la mare a visitar-se amb un metge de Barcelona, el doctor Casanelles, que era persona de confiança i de bon caràcter. Entre nosaltres es va establir una simpatia mútua, i rebia missatges d'ell que m'estimulaven a seguir els seus passos i a plantejar-me la possibilitat futura d'exercir la professió. Era un metge paternal, amb un tarannà molt comprensiu i proper, cosa que li facilitava practicar una psicoteràpia senzilla, que calmava l'angoixa de la seva pacient, la qual no dubtava desplaçar-se de Vic a Barcelona en una època que el camí es feia llarg i pesat.

■ **Què recorda del metge de la seva mare?**

■ Aquest doctor recomanava a la mare banys de mar, que es podien prendre

en uns establiments de la Barceloneta, com els Banys de Sant Miquel, els quals tenien unes grans banyeres, que en deien "piletes", alguna de les quals era de marbre d'una sola peça. Com aquelles, encara se'n conserva alguna en el recinte de l'antic Hospital de la Santa Creu de Vic. Tots aquests tractaments de la mare eren per la hipertensió, la plètora i l'obesitat que afectaven la seva salut. Malgrat això, va sobreviure al meu pare, que va morir jove.

■ **Quins aspectes de la carrera li atreïen més?**

■ Al quart curs, més coneixedor dels continguts de la carrera i estant ja estudiant a Barcelona, em vaig inclinar per especialitzar-me en pediatria. Aquesta voluntat es reforçà quan l'any 1942, ja en el darrer curs, va venir a Barcelona un catedràtic, el doctor Ramos, amb el qual, a banda de gaudir del seu excel·lent magisteri en l'especialitat de pediatria i puericultura, es va establir una gran relació personal, incrementada quan, acabats els estudis, vaig continuar al servei de pediatria de l'Hospital Clínic en el qual vaig treballar fins que em vaig veure amb cor d'establir-me de forma autònoma i exercir a Vic.

■ **Com varen ser els seus inicis professionals a la ciutat de Vic?**

■ Les primeres visites les vaig atendre a la casa familiar, a ca "La Maiola", mot que, entre d'altres accepcions, vol dir camamilla, la qual cosa ens fa suposar que, abans de vendre cereals, aquella casa deuria ser l'establiment d'un her-

bolari dedicat a la venda d'herbes remeieres.

■ **A més dels aspectes assistencials, se sentia atret pels acadèmics, per la recerca?**

■ En aquesta època vaig cursar els estudis de doctorat, amb unes assignatures de les quals vaig haver d'examinar-me a Madrid. Un cop aprovades, calia presentar la tesi doctoral, que, en el meu cas, tractava de l'estudi i propietats de la farina de garrofa, que per la seva qualitat astringent intestinal, era un bon tractament dels trastorns nutritius de la infància que cursaven amb diarrea. Aquest treball el vaig fer al consultori del doctor Ramos, a l'Hospital Clínic de Barcelona, on vaig reunir una bona casuística perquè tots els pediatres anaven adreçant els seus casos al departament del doctor Conill, per comprovar l'efecte d'aquell aliment-medicament. Teníem impreses les precaucions que les mares havien de tenir en compte en l'alimentació del lactant, i, per començar, fins i tot se'ls donava un saquet amb farina de garrofa.

■ **Exercint a Vic, com aconseguia l'actualització dels seus coneixements?**

■ Una vegada establerta la meua consulta privada a Vic, vaig continuar anant a Barcelona cada dijous, dia de la setmana fixat per a la celebració de les sessions clíniques, fins a la prematura mort del malaguanyat professor Ramos.

■ **En té un record especial d'aquest catedràtic?**

■ El doctor Ramos va ser una persona molt important per l'especialitat ja que no es va limitar a la seva tasca hospitalària, sinó que va organitzar molt bé la docència de postgrau. Fundà l'Escola de Puericultura, on vaig formar-me.

Allà vaig conèixer el doctor Plaza Montero, que va guanyar per oposició el càrrec de director de l'Hospital de Sant Joan de Déu. Ens vam fer molt amics, i, coneixedor que era una persona de gran vàlua, després de la mort del doctor Ramos vaig anar cada setmana a aquest hospital, on em va atendre sempre molt bé.

■ **On s'establí com a pediatre?**

■ Vaig ser el primer especialista en pediatria que em vaig establir i residir a Vic, l'any 1943. Al cap de poc temps, el doctor Vilaplana també es va instal·lar a la ciutat, dedicant-se a la me-

“ Vaig ser el primer especialista en pediatria que em vaig establir i residir a Vic, l'any 1943. Al cap de poc temps, el doctor Vilaplana també es va instal·lar a la ciutat, dedicant-se a la medicina general i la infància. Van esdevenir dos conceptes o escoles diferents de l'especialitat. ”

Els doctors Vilaplana i De Mas. Al darrere Miquel Conill en un acte de l'any 1948.

dicina general i la infància. Van esdevenir dos conceptes o escoles diferents de l'especialitat, però entre nosaltres sempre hi va haver relació i una bona harmonia. També vam exercir l'especialitat a la Seguretat Social que, en aquell temps, als voltants de 1945, disposava d'un consultori amb medicina general, infància, tocologia i odontologia en l'antic edifici de la família Abadal, de la Rambla de l'Hospital.

■ **A més d'exercir la pediatria va fer tasca de recerca?**

■ Vaig fer tota la que vaig poder i van ser fruit dels meus treballs tota una sèrie d'articles publicats en la revista *Archivos de Pediatría* i en altres de l'especialitat. Els més importants els he publicat en anglès en revistes estrangeres. Els meus coneixements d'anglès els dec a les classes del senyor Bassols, un empresari de Vic culte i de món, que l'havia estudiat essent presoner a Cuba, on hi havia anat de soldat. Era un home amb grans coneixements i modèstia sincera que

va tenir la bona voluntat de fer-me classes dos dies per setmana durant dos anys.

■ **Vostè solament va exercir a Vic?**

■ Fonamentalment sí, però tenia pacients per tota la comarca d'Osona i fins i tot més enllà, des de la Garriga fins a Puigcerdà i des de Moià fins a Viladrau. Aquesta gran extensió geogràfica va ésser el meu camp de treball en els cinquanta anys d'exercici professional. No solament venien al meu consultori clients de tot aquest extens territori, sinó que a més els anava a veure i tenia consulta amb el metge de capçalera corresponent, i algunes vegades també amb altres especialistes. Aquesta modalitat assistencial, avui pràcticament oblidada, abans era relativament freqüent a tot Catalunya; trepitjàvem el país i el coneixíem tant com la seva gent. Les consultes esporàdiques havien dut a Vic moltes personalitats mèdiques, com els catedràtics doctor Pedro i Pons, el doctor Soriano, el doctor Víctor Conill, i, no cal dir-ho, el doctor Miquel Salaric, fervent

vigatà que vivia i exercia a Barcelona, però que sovint es desplaçava a la nostra ciutat.

■ Suposo que d'aquestes actuacions li deu haver quedat un ric anecdotari.

■ Ara mateix recordo un desplaçament a Puigcerdà, en ple mes de gener, acompanyat del taxista Gaspar Pujol. Vàrem sortir de Vic a les sis de la tarda en direcció a Ripoll, i després de Ribes de Fresser, tot enfilant la collada de Toses, ens vam trobar una gran tempesta de neu i de vent: era el torb, aquell vent impetuós que alça i arremolina la neu, i que, a l'hivern, és propi i freqüent als Pirineus.

Però calia continuar, perquè m'havien sol·licitat per visitar el fill del propietari d'un important hotel de la capital cerdana. Feia dies que estava a 40 ° de febre; la família, angoixada, havia demanat que el visités jo. Un cop allà, i acabada la visita, em vaig adonar que havien passat ja moltes hores, i que abans no hauríem tornat a casa en passarien força més. En aquella època encara no existien els telèfons mòbils i calia fer una trucada pel telèfon normal, fix.

"No podran pas –va dir l'home de la casa– ja que a causa del temporal hem quedat totalment incomunicats."

Em vaig amoïnar pensant en la meua esposa, que estava a casa sense cap mena de notícia i veient com s'anaven escolant les hores.

Acordarem tornar a Vic i barallar-nos amb la collada de Toses en plena nit, amb un temporal de neu que, moltes vegades, ens privava la visió de la carretera. Fins a Ribes vam fer el camí molt angoixats, ja que ens havien advertit que si el cotxe es parava a la pujada, l'abandonéssim, i ràpidament tornéssim a Puigcerdà a peu, per cercar aixopluc i acabar de passar la nit. Vam anar seguint a poc a poc, perquè l'automòbil era molt potent i el xofer experimentat. Un cop a Ribes, ja més distesos, ens vàrem adonar que, degut a l'enorme tensió suportada, en tot el viatge no ens havíem dirigit ni una sola paraula. A Ribes vam poder telefonar, i ja més tranquils, decidirem arriscar-nos a continuar fins a casa.

■ Avui aquestes situacions són difícils d'imaginar, perquè no se sol fer consultes a domicili en llocs apartats, les comunicacions viàries i telefòniques són bones, i pocs metges assumien situacions d'heroisme en exercici de la professió. Aquestes anècdotes ens

“ No solament venien al meu consultori clients de tot aquest extens territori, sinó que a més els anava a veure i tenia consulta amb el metge de capçalera corresponent, i algunes vegades també amb altres especialistes. Aquesta modalitat assistencial, avui pràcticament oblidada, abans era relativament freqüent a tot Catalunya; trepitjàvem el país i el coneixíem tant com la seva gent. ”

descriuen molt bé el marc de la pràctica mèdica en el passat.

■ Recordo una altra anècdota. És del doctor Casimiro, un dels grans metges de fa més de 60 anys, que em va demanar d'anar junts a visitar un familiar seu a la Pobla. Com el "no" no era una paraula present en el meu repertori habitual i mai no m'havien espantat gaire les distàncies, vaig manifestar-li la meua conformitat.

Aleshores jo tenia un automòbil petit, un Fiat Balilla, amb el qual vam decidir anar a la Pobla, lloc, segons vaig saber, d'origen del doctor Casimiro i de residència dels seus parents. Vaig donar per suposat que anàvem a la Pobla de Lillet, prop de Campdevànol, i vaig enfilat el cotxe en direcció a Ripoll. Aleshores, el Dr. Casimiro em diu: "Ep!, cap aquí no, és cap a la Pobla de Segur que hem d'anar...". Jo aleshores desconeixia on era aquest indret, i va resultar ésser un trajecte de moltes hores.

Allà, ens vam trobar amb el cas d'un nen amb bastants dies de febre, mal de cap intens i vòmits. El metge del poble no veia clar el diagnòstic, i això va motivar aquesta consulta. Aviat em vaig adonar que es tractava d'una probable meningitis, però calia fer una punció lumbar per obtenir líquid de la medul·la espinal, assegurar l'etiologia i instaurar el tractament adient. Però allà no hi havia cap agulla especial i vaig haver de resoldre el problema amb una de llarga i fina per a injeccions intramusculars. La mostra es va enviar a Lleida per analitzar-la i, per tant, calia esperar a casa d'aquella família, que ens van atendre molt bé, fins a rebre el resultat. Finalment es va confirmar el diagnòstic, i, aleshores, vaig prescriure un tractament amb antibiòtic, producte innovador que feia molt poc temps que era al mercat.

A casa, però, la meua esposa trobava molt llargues les hores i ja es va co-

Antic edifici de la família Abadal, de la Rambla de l'Hospitalet, a on el doctor Conill va exercir de pediatre en els consultoris que tenia la Seguretat Social, en aquell temps, als voltants de 1945.

mençar a bellugar, perquè estava impacient pel compromís d'assistir al casament d'un amic. Això motivà la telefonada de la Conxita al domicili del doctor Casimiro, per si ells tenien alguna notícia. Aleshores va comprendre que la llunyania de la Pobla de Segur explicava la dilatada espera. A les cinc del matí, vàrem arribar a Vic amb la tranquil·litat de la feina ben feta i el cansament de tantes hores seguides sense poder reposar gens ni mica.

■ **Doctor Conill, ja veig que el seu territori professional era molt més gran del que m'ha dit.**

■ Ocasionalment, sí. Una altra de les sortides que vaig fer, que també m'ha quedat gravada a la ment, és la del Pla de la Calma, en ple Montseny, en consulta amb el doctor Viñeta, aleshores metge d'Aiguafreda.

Com que ell coneixia bé el país, l'hi vaig preguntar com hi havíem d'anar: "Doncs a peu –contestà–, però tenim un cavall aquí a fora i, quan ens cansem, podrem muntar d'una manera alternada". Però, és clar, com la meua poca pràctica equestre m'ocasionava molèsties i dolors, vaig optar per seguir caminant. Sort que em van dir que m'agafés a la cua del cavall, que això m'ajudaria molt en les pujades.

Després d'unes hores i d'esmerçar-hi molt d'esforç, vam arribar a una masia gran, senyorívola. Aleshores vaig demanar poder descansar una estona, perquè *no podia més*. "Només mitja horeta", vaig dir.

Vam tenir la consulta, i, afortunadament, el diagnòstic va ser fàcil, i el pronòstic millor del que la família temia. Ens van tractar molt bé, però ens van alertar que en aquella zona hi havia maquis, grups de resistència de després de la guerra civil del 1936-1939, que podien ser un perill per a les contrades i comarques allunyades de les ciutats.

La tornada va ser diferent, perquè el camí, que feia baixada pronunciada en direcció a Aiguafreda, va tenir la virtut d'acabar de cansar i cruixir les meves cames i articulacions. Durant dos o tres dies, quasi no vaig poder caminar.

■ **Tots els metges d'aquell temps eren molt voluntariosos i vostè no va quedar pas gens enrere. De tota manera, suposo que la feina diària no presentava tantes complicacions. Com se l'organitzava?**

■ Sempre he estat molt autoexigent en complir el meu horari de treball, de

manera que, el primer que feia cada dia era la consulta de la Seguretat Social, amb tot el rigor i a consciència. No dubtava a consultar el metge inspector per tal d'enviar els casos problemàtics i difícils a Barcelona, i sempre vaig

molts anys i es posava en evidència amb motiu d'unes dates assenyalades, especialment en les festes nadalenques. El metge es trobava més tranquil que avui en l'exercici de la professió perquè feia el que podia i sabia,

Miquel Conill amb els doctors Altes i Albó a la festa de Sant Cosme i Sant Damià de l'any 1950.

complir amb el que els pacients i la sanitat del moment em demanaven.

■ **Com hem dit, el marc de l'exercici professional ha canviat molt des d'aquell temps, però caldria saber si també ho ha fet la relació metge-malalt.**

■ Com pot veure per les anècdotes que li he descrit, existia una gran confiança entre el pacient i el metge, i també entre els mateixos metges. Solíem ajudar-nos els uns als altres en benefici dels pacients. Els pacients hi posaven la confiança, el respecte i la paciència, i nosaltres els coneixements i l'esforç, moltes vegades un esforç fora mida. Vist aquell panorama des d'una perspectiva actual, malgrat els escassos mitjans de que disposàvem, la capacitat de resolució de problemes clínics era força elevada.

■ **Suposo que això es devia valorar i el sentiment d'agraïment envers el sobreesforç del metge devia ser més important que ara.**

■ L'agraïment hi era i no solia ser una actitud esporàdica, sovint persistia

amb la qual cosa obtenia el respecte i la confiança de la família, perquè, cal no oblidar-ho, també és important tenir en compte l'entorn sociofamiliar del malalt.

Ara em ve a la memòria que un dia, amb motiu de visitar una criatura, la seva mare m'ensenyà a l'eixida un galliner on engrèixava el pollastre que tenia la intenció de regalar-nos el proper Nadal. Era el màxim que la seva migrada economia li permetia.

■ **Quins canvis més voldria destacar entorn a l'exercici professional des dels moments de la seva màxima activitat fins avui?**

■ L'exercici de la professió ara ha canviat. Ja no hi ha aquell metge polivalent que no es limitava a l'horari de consulta de la Seguretat Social i al seu despatx particular, sinó que a més visitava a domicili i, en acabar, acudia a consultes amb altres col·legues allà on fos necessari. També estava disponible per atendre les urgències dia i nit, dissabtes, diumenges i totes les festes. A més, cal destacar que a Vic els dos especialistes se substituïen mútua-

ment, i així, el servei quedava sempre cobert. Entre el doctor Vilaplana i jo no va haver-hi mai cap problema.

Algunes coses han canviat per bé, el metge ara està molt implicat en la seva feina però no ha d'estar-hi tan lligat com abans. En altres aspectes els canvis no han estat tan positius i ara, amb una medicina altament tecnològica, la relació de confiança s'ha perdut.

■ **La seva formació com a especialista pediatre va ser l'adient per a la realitat clínica i social del moment?**

■ Ja li he comentat que el professor Ramos, a part de l'activitat de la càtedra, va tenir interès a canalitzar l'especialitat fundant l'Escola de Puericultura que ha funcionat sempre amb tota solvència. També va organitzar la preparació dels estudiants i metges que volien formar-se a la seva càtedra i clínica, a l'Hospital Clínic. Allà és on vaig exercir, cada dijous, una gran activitat en el consultori que dirigia. També és on, després d'obtenir el títol de metge, vaig rebre l'estímul per seguir estudiant i, fins i tot, on vaig tenir el caliu per decidir-me a redactar la tesi doctoral.

Aquest estudi va revestir una certa importància, i el professor Ramos em va demanar que cedís la tesi a un doctor estranger vingut expressament des de Xile, que estava preparant-se en el Servei.

■ **Parli'ns, si li plau, del tema de les garrofes.**

■ No sabem, ben bé, com vàrem pensar en la garrofa com a mitjà terapèutic, però en realitat ja es tractava d'un remei de caire popular. Un dia el doctor Ramos em preguntà: "Doctor Conill, ¿usted qué sabe de la harina de algarroba?" "Home, jo, de moment, sé que a casa meva en venien, d'aquesta farina", li vaig respondre.

Ràpidament, ens vam posar d'acord per provar i comprovar l'efecte d'aquesta farina de garrofa en les diarrees de la infància. Aleshores, el doctor Ramos m'encarregà que aprofundís en l'estudi d'aquest aliment i cerqués la forma d'elaborar la farina amb les màximes garanties higièniques i tenint en compte un aspecte important, sense incloure la llavor, el garrofi, que té d'altres aplicacions.

Així va començar l'estudi i l'aplicació clínica d'aquest tractament en el consultori que tenia al meu càrrec al Servei del doctor Ramos, a l'Hospital Clínic de Barcelona.

“ L'exercici de la professió ara ha canviat. Ja no hi ha aquell metge polivalent que no es limitava a l'horari de consulta de la Seguretat Social i al seu despatx particular, sinó que a més visitava a domicili i, en acabar, acudia a consultes amb altres col·legues allà on fos necessari. ”

Els resultats van ser molts bons. El producte va ser patentat per la casa Nestlé, que el va comercialitzar durant molts anys, fins que, sense saber-ne el perquè, va caure en desús. Estem parlant de gairebé 50 anys enrere. Aleshores ja estudiaven molt bé els casos: investigació dels gèrmens, anàlisi de les deposicions i de les diferents característiques d'aquestes. Em ve ara a la memòria un excel·lent bioquímic, el doctor Walter Oppenheimer, que dirigia els treballs i que va inventar una agulla per injectar sang o sèrum per via

intravenosa als lactants deshidratats. La seva forma especial, de baioneta, facilitava la punció i posició, *in situ*, durant unes hores.

■ **Doctor Conill, vostè ha viscut una llarga vida professional i ha estat implicat en molts canvis socials. Pot parlar-nos dels seus records de la guerra civil?**

■ Quan va començar la guerra civil l'any 1936 tenia 21 anys, i anava cada dia a l'hospital de la Santa Creu de Vic, on vaig viure durant la contesa una bona part de les tragèdies que són conseqüència de les guerres. Vaig ser un dels testimonis que van presenciar el canvi bruscat que va tenir aquest centre hospitalari que aleshores era, en realitat, un asil governat i assistit per una comunitat religiosa i un sacerdot. Recordo en esclatar la guerra el 19 de juliol, totes les monges, arrengrades, com s'acomiadaven per cercar un refugi i amagar-se on fos, per escapar de la indiscriminada persecució que ja s'estava iniciant. Enmig d'escenes de tristor i llàgrimes, va aparèixer un senyor que va oferir unes torres, construïdes a Cantonigròs, perquè almenys de moment, poguessin aixoplugar-s'hi. Vaig haver d'incorporar-me a l'exèrcit republicà, destinat com a sanitari al *Batallón de Obras y Fortificaciones* núm. 8, a Cariñena de la Sierra, i després a Vinaixa, on vam instal·lar un petit hospital a l'escola de la població. En acabar la guerra, em vaig escapar i estava mig amagat a Barcelona. En aquells dies hi havia l'ordre, que publicaven tots els diaris, que les persones que tenien o havien tingut algun càrrec o grau a l'exèrcit republicà, aleshores derrotat, tenien l'obligació de presentar-se a les oficines de la presó Model de Barcelona. Parlant amb la família on estava acollit, vam decidir que em presentés, perquè havia tingut el grau d'alferes de Sanitat. Em vaig dirigir a la Model, on, sense cap explicació, em van detenir i fer presoner d'una cel·la amb 4 o 5 persones més. Per abrigar-

A dalt, Catedral de Vic i carrers del voltant a on Miquel Conill va viure diverses tragèdies de la guerra. A baix, la casa on va néixer el doctor Conill.

me, sort en vaig tenir d'un gruixut capot que portava, ja que havia de dormir en un catre sense manta ni matalàs.

Vaig estar sempre incomunicat, veient com, de tant en tant, sortia algú i en el seu lloc n'entrava un altre; sospitava que els afusellaven. En el mes i mig que vaig estar empresonat, no em van fer mai cap interrogatori ni em van donar cap mena d'explicació. Tot d'una, em van traslladar a una altra presó, a l'antic convent de Sant Elies. Allà hi tenia matalàs però sense catre, i havia de dormir al terra d'una sala gran. Mai no sabia res, i aquesta incomunicació m'angoixava molt i se'm feien inacabables les hores i els dies. Vivíem en una total ignorància, amb la por que per qualsevol avatar ens poguessin afusellar, com passava moltes vegades en la postguerra. Sortosament, un dia em van ordenar que em presentés a les oficines de la presó, on vaig anar-hi amb el cor ben encongint, però, un cop allà, hi vaig trobar la meua mare, emocionada, amb el meu germà Jesús, que em duïen el document de llibertat.

Vaig sortir amb una sensació tan gran de joia que, ara mentre ho recordo, se m'humitegen els ulls. Va ser el moment de la meua vida en què vaig comprendre, realment, el significat de la paraula LLIBERTAT, després d'un mes i mig de patiments i presó sense entendre el que passava ni confiar en el futur. No em van maltractar ni tampoc mai no em van dir res. Va ser l'època de la meua vida que ho he passat pitjor.

■ **La guerra va marcar tota una generació i no s'ha fet pedagogia del que va passar. Què va fer la seva família?**

■ A banda de les penúries pròpies de la guerra, en aquells moments vivia també una situació molt difícil a nivell familiar. El meu pare estava diagnosticat de càncer d'estómac en una fase ja inoperable, i tenia unes condicions molt precàries agreujades per la marcada invalidesa que li havia deixat una paràlisi infantil. Col·laborava en el negoci de casa portant la gestió administrativa, però era una persona de caràcter dèbil, que s'afectava molt amb les notícies i comentaris de les morts i persecucions que anaven augmentant a la ciutat. La meua mare, veient que estava molt malalt, va decidir que restés apartat del desori de la guerra, instal·lant-lo en una petita residència que hi havia al santuari de Puig-l'agu-

Homenatge a Miquel Conill de la Federació Catalana de Patinatge al Club Patí de Vic, del qual va ser metge i on feia les revisions als jugadors.

lla, on podia estar molt ben atès. Com que el camí era quasi intransitable per als vehicles a motor, un amic de la família es va oferir per fer el trasllat amb una tartana, des de Vilalleons fins al santuari, on ocuparia l'habitació principal. Una vegada allà, quedàrem tots més tranquils, perquè no s'adonava de la gran quantitat de tragèdies i d'assassinats que se succeïen arreu. Però, de cop i volta, la malaltia es va complicar per una hemorràgia gàstrica, que va motivar l'estudi d'una solució per poder atendre el cas. Afortunadament, vam trobar una ambulància que es va atrevir a arribar al santuari per recollir-lo, ja en fase terminal. Aleshores, vaig voler complir la voluntat, sempre expressada pel meu pare, de rebre els auxilis espirituals abans de morir. Era molt perillós i arriscat trobar un capellà que volgués exposar-se a fer aquesta assistència. Ho vaig aconseguir implicant-hi un sacerdot que estava mig amagat en el laboratori i farmàcia de l'Hospital de la Santa Creu, la qual cosa posteriorment em va ocasionar una situació difícil amb el director d'aleshores, un tal senyor Fàbregas. Va haver-hi moments en què, el sacerdot i jo, pensàvem que acabaríem executats al voral de qualsevol carretera, com malauradament, solia succeir a molts. Després de quatre dies amagat a les golfes de casa meua, el director

em va telefonar demanant que tornés a l'hospital per posar-me a treballar novament i oblidar aquells fets, que, degut a les circumstàncies, eren d'una gravetat extrema. Per recidiva de les hemorràgies, després d'aquesta aventura i dels sis primers mesos de guerra, el meu pare va morir.

■ **Entre les tragèdies de la guerra, els problemes familiars i la pròpia inseguretats personal, ho devia passar molt malament.**

■ I tant! Cada dia seguia el mateix camí i travessava el casc antic de la ciutat per anar a l'hospital. Una vegada, en arribar al carrer del Cloquer, els milicians em van aturar perquè anaven a tirar daltabaix les campanes de la catedral. En una altra ocasió, en arribar a la plaça, més enllà del campanar, vaig veure uns quants milicians disfressats de capellà i algun amb indumentària episcopal, que jugaven a pilota amb caps de morts que procedien del dipòsit de l'hospital. Va ser una visió macabra, apocalíptica i indigna. Impressionat i intentant passar desapercbut, vaig seguir caminant pel carrer de la Ramada, fins a refugiar-me a l'hospital. Els doctors Bach i Rierola van escoltar el meu relat ben esfereïts. No he sentit, ni llegit mai, que algú comentés tan sinistra i semblant exhibició. Aquells metges em van dir: "No expliquis això mai, perquè *las paredes oyen*, i, si saben que ho dius, pensa que aquesta vegada te'n faràs l'aresta".

Aquell temps de joia va quedar anul·lat per la guerra civil, que paralizà i segà tots els vestigis de l'època; va canviar la vida de la ciutat, i, després d'aquells tres anys, tot va ser diferent.

■ **La guerra va acabar amb la seva joventut i amb la de moltes persones. Què va passar després?**

■ Moltes de les activitats del jovent les organitzava la Federació de Joves Cristians de Catalunya, que tenia la seu davant de l'església de la Pietat, amb instal·lacions per al lleure i un gimnàs molt ben equipat. També hi havia una secció d'excursionisme i una de futbol. Fa poc temps aquell edifici va ser enderrocat respectant les façanes, i ara és un comerç molt conegut que conserva aquell jardí interior i la font que formen part dels meus primers records d'infantesa.

La major part del moviment associatiu de la postguerra van estar promoguts

o vinculats amb l'Església i, de mica en mica, amb la pau social es va anar oblidant el conflicte.

■ **Pot parlar-nos del seu matrimoni i de la vida familiar?**

■ Em vaig casar l'any 1945 amb Conxita Vilà i Cañelles, i vam constituir una família feliç amb quatre fills, tots barons. Recordo amb molta tendresa quan eren petits, no solament amb la meua ment, sinó també en imatges fotogràfiques i una extensa filmografia. Una càmera de 16 mm, de marca Paillard, aleshores molt innovadora, que malgrat haver estat superada avui en dia pel vídeo, encara es conserva en perfecte estat de funcionament.

■ **Tinc entès que era molt afeccionat a la cinematografia amateur.**

■ Molt. La meua afecció al setè art es va ampliar amb l'amistat del fotògraf professional Lluís Jiménez i de tu mateix, amic Altés, que em vàreu engrescar a practicar el cinema amateur. Això va donar lloc a diferents documentals, entre els quals he de destacar el de la Patum de Berga i, sobretot, el de l'inici de les obres de l'actual embassament de Sau, que, en un Concurs Nacional de Cinema Amateur, va obtenir la medalla de plata.

■ **Aquesta afecció l'ha conreat tota la vida, però n'ha tingut d'altres.**

■ Una altra de les afeccions que sempre he tingut és a un esport que, els que ja tenim una edat avançada hem vist néixer: l'hoquei. Recordo en Joan Antoni Samaranch, pioner i amb el temps important promotor d'aquest esport, amb qui havia estudiat uns cursos de batxillerat, i la seva afecció i pràctica de l'hoquei sobre patins a la pista del Skating Club que estava en un solar de l'actual plaça Francesc Macià de Barcelona, on aleshores jo vivia. Em vaig afeccionar a l'hoquei veient jugar l'Ausa i el recent fundat Club Patí Vic, del qual vaig ser metge i feia les revisions dels jugadors. Així, a poc a poc, em vaig anar afeccionant molt per aquest esport, que també van practicar els meus fills en les categories infantil i juvenil. Ara hi juga un nét que hi té molt de futur.

En un moment donat, essent de la junta directiva, vaig ajudar a resoldre els problemes del Club i l'ús de la seva pista, que s'utilitzava per a diversos esports diferents i l'hoquei la necessitava en exclusivitat. Vaig negociar la compra d'un terreny del senyor Sala,

“ Avui en dia l'assistència es limita al que es pot fer amb els mitjans de què es disposa, i, a la més petita complicació o dubte, es remet el malalt al centre hospitalari més proper, on hi ha molt bons especialistes hospitalaris, però d'aquests no n'hi ha cap que es desplaci al domicili del malalt. ”

pare del doctor Sala, per tal que el Club tingués la seva pròpia pista, i vaig ser un dels avaladors del finançament de les obres que vam fer. Les obres es van fer sota la direcció de diverses juntes directives, fins a assolir les actuals instal·lacions, gestió i funcionament. El Club Patí Vic té un deute moral amb la memòria del senyor Manel Sala.

Dels partits, mai no me'n perdia cap dels que es jugaven a la pista de casa i també havia fet alguns viatges acompanyant els desplaçaments de l'equip. Malgrat aquesta dèria, per sobre de tot sempre he complert amb la meua feina i dedicació als pacients, i moltes vegades, per una urgència, he hagut de deixar de presenciar un partit, o abandonar reunions de junta. En el meu ordre de valors sempre ha estat primer la família, segon la professió i tercer l'hoquei.

■ **Doctor Conill, com eren els metges de la seva època?**

■ En relació amb la seva formació i pràctica diària es podien classificar en tres

classes, segons la manera d'orientar l'activitat professional. Alguns es limitaven a exercir sense gaires pretensions intel·lectuals. D'altres, al contrari, amb molta ambició i vocació, seguien estudiant i participant en curssets i conferències, o preparant tesis doctorals; és el que ara en diuen fer currículum.

Entre aquests dos tipus hi havia, i hi ha encara, el metge que procura estar al dia, segueix l'evolució de l'especialitat assistint regularment a un centre hospitalari o universitari, exercint a diari la tasca assistencial, estudiant els pacients i discutint els casos difícils. Aquesta pràctica dona una experiència molt important i madura el criteri del metge, que aprèn a destriar el gra de la palla, assolint el que se'n diu tenir bon ull clínic. Jo em sentiria més identificat amb aquest darrer grup.

L'assistència al servei del doctor Ramos a l'Hospital Clínic, i després a Sant Joan de Déu, m'han proporcionat una actualització constant de la formació i pràctica mèdica. He assistit i participat en diversos congressos i

Lliurament d'una medalla commemorativa al doctor Conill en l'homenatge als metges jubilats de Vic i comarca, en la Festa de Sant Cosme i Sant Damià de l'any 1998.

symposium de pediatria, i quasi sempre m'ha tocat parlar del tractament de diversos trastorns nutritius de la infància amb farina de garrofa.

■ **La formació cal rebre-la, però també cal transmetre-la. Vostè ha fet pedagogia dels seus coneixements?**

■ En l'aspecte pedagògic he fet el què he pogut. He donat conferències de divulgació, especialment sobre puericultura. Hem de tenir en compte que en la postguerra civil, durant molts anys, el país va viure un nivell econòmic i social molt baix i, per tant, la població no tenia un accés fàcil als estudis de les diferents carreres universitàries ni a uns llinars de coneixement acceptables. Per aquest motiu, a Vic i comarca feiem cursos prematrimonials, per formar i informar els futurs esposos i pares dels problemes bàsics i de les nocions mínimes per exercir una paternitat responsable. Vaig participar en diversos cursos, junt amb altres metges, psicòlegs i sacerdots. En tinc un especial record d'un de puericultura que va tenir lloc al local dels Pares Claretians, amb l'assistència d'unes 50 o 60 noies joves de la comarca, entre les quals hi havia tres universitàries de Barcelona que no trobaven, en la capital, una docència semblant a la que oferia Vic. Hi havia molt bon ambient i entusiasme per aprendre, perquè una gran part del jovent era conscient i responsable del pas que volien fer.

■ **La puericultura tenia un paper important dins l'àmbit de la medicina preventiva en pediatria?**

■ En la meua època la puericultura va experimentar un avenç considerable, i, fugint de la rutina i dels coneixements purament empírics d'anys enreure, entre tots vam aconseguir una important millora en l'assistència al part i als nadons, amb la qual cosa va baixar, ràpidament, l'elevada taxa de mortalitat infantil, tant prevalent fins a la postguerra. En els cursos es donaven normes sobre l'alimentació en la primera infància, i es destacava el valor i els beneficis de tot ordre de la lactància materna, a la vegada que s'explicava el calendari de les diverses vacunacions. Era també molt interessant el col·loqui que s'establí amb els alumnes, perquè t'adonaves que, realment, seguien els cursos amb molt d'interès i profit.

■ **La divisió actual de l'assistència pediàtrica en nivells assistencials ha fet**

“ Un dels millors records, quan després d'acabar la carrera vaig anar al Col·legi de Metges per inscriure'm. Estava molt content, tenia tota la vida per davant i la millor professió del món. Ja sóc metge!, m'anava repetint. No ho he oblidat mai. ”

Última època de Miquel Conill, amb noranta anys, als quals va arribar en excel·lents condicions intel·lectuals.

minvar la dedicació dels especialistes o creu que hi ha tanta feina com abans? En què ha canviat l'exercici del pediatre?

■ En l'exercici de la professió mèdica, com més feina responsable desenvolupes, més feina es genera. Això va fer que en el transcurs dels anys hagués d'anar reduint algunes activitats per arribar a abastar tota la meua tasca assistencial com a pediatre, que m'ocupava moltes hores, no solament en la consulta privada, sinó també amb la gran quantitat de consultes a domicili que ja he comentat. De feina, els metges sempre en tindran tanta com vulguin, tot depèn del grau d'implicació. Amb la perspectiva que dóna l'edat i la distància, crec que ha canviat la manera d'actuar dels professionals d'ara respecte als del meu temps, perquè abans el pediatre abastava tota la pediatria i

ara no, avui en dia l'assistència es limita al que es pot fer amb els mitjans de què es disposa, i, a la més petita complicació o dubte, es remet el malalt al centre hospitalari més proper, on hi ha molt bons especialistes hospitalaris, però d'aquests no n'hi ha cap que es desplaci al domicili del malalt. Tampoc no es fan aquelles minucioses històries clíniques de la nostra època, que eren el mitjà fonamental per establir un diagnòstic a partir d'un interrogatori que després confirmàvem amb l'exploració. Ara, la medicina actual ha avançat molt i els mitjans diagnòstics tenen una perfecció i una seguretat extraordinàries, però la relació afectiva amb el malalt i la família ha minvat en la mateixa proporció. La tecnologia s'ha imposat a la relació metge-pacient. Les juntes entre companys han desaparegut totalment, i es pot dir que, una

vegada el pediatre d'atenció primària remet el pacient a l'hospital, pràcticament queda lliure de responsabilitat professional i alliberat del lligam amb la preocupació i neguit dels pares i familiars de la criatura. Que llunyà queda en el meu record aquell dia, assegut en el seient d'un tractor que conduïa mig dret el pare de la criatura malalta, trepitjant la neu que omplia i esborrava els camins que menaven a una casa de pagès del terme de Gurb! Aquella forma plena de viure l'especialitat anava en consonància amb la meva dedicació i amor a la pediatria.

■ Li va costar jubilar-se?

■ Als 70 anys es va esdevenir la meva jubilació teòrica, la de la medicina pública, però va continuar estant tan sol·licitada la meva atenció privada, que al cap de temps de quasi no donar abast, a la fi, fent un acte de responsabilitat professional i superant tota classe de raonaments i pressions en contra, em vaig jubilar del tot.

■ Vostè s'ha dedicat a la medicina i ha tingut, a més, temps per dedicar-se al cinema, al teatre, a l'esport i al món associatiu. Ha tingut alguna vegada interès per la política?

■ Mai no he tingut cap interès per participar en la política activa, malgrat haver tingut oportunitats per fer-ho, ja que vaig refusar propostes rebudes de dos alcaldes de Vic.

No m'agrada endinsar-me en l'anàlisi política, tot ho veig molt complicat, i realment és trist que pugui tenir aquesta actitud, sobretot tenint en compte com ens afecta la nostra vida. Com la majoria de les persones he viscut amb una pauta de valors i un itinerari per canalitzar la meva activitat: primer és la família, després la professió i, finalment, si em permet la broma, l'hoquei sobre patins. Parlant seriosament, intento estar ben informat, escolto la ràdio i segueixo l'evolució de la política mundial. Però mai no podré comprendre algunes de les situacions que la humanitat pateix, com la terrible i llarga guerra dels palestins contra els jueus, i, no cal ni dir-ho, la guerra de l'Iraq, i els innombrables conflictes i problemes mundials que hi ha.

■ Digui'ns alguns dels millors records de la seva vida.

■ Un dels millors, quan després d'acabar la carrera vaig anar al Col·legi de Metges per inscriure'm. Estava molt content, tenia tota la vida per davant i

la millor professió del món. Ja sóc metge!, m'anava repetint. No ho he oblidat mai.

Un altre record molt agradable és el de quan vaig entrar a la càtedra de pediatria de l'Hospital Clínic, i em vaig integrar a la vida universitària. El professor Ramos aconsellava als alumnes i metges de la seva càtedra que, cada nit, féssim revisió de la nostra tasca, per tal d'acumular una bona experiència i poder rectificar aquelles decisions greus que, analitzades amb més calma, trobéssim desencertades. També ens deia que tinguéssim la humilitat de consultar amb els professors els dubtes i les decisions que podrien ser vitals per als nostres pacients, cosa que vaig anar fent sempre, al llarg de la meva actuació professional.

■ Si pogués esmenar alguna cosa del que ha fet, que canviaria?

■ No crec que m'hagi de penedir de res, tinc la consciència tranquil·la. Si pogués reiniciar la meua vida, tornaria a fer de metge pediatre, però potser treballaria més el vessant de la recerca. Potser ara, si la salut m'ho permetés, encara m'animaria a treballar a l'hospital, en un departament d'estudi i d'experimentació farmacològica, tal i com ja havia fet, iniciant un treball sobre l'acció astringent intestinal de l'extracte del codony.

■ Doctor Conill, vostè es definiria com una persona amb conviccions?

■ Crec que sí. Com ja li he dit, he viscut d'acord a un cànon de valors. També de creences. Tothom sap que sóc un catòlic practicant i li he de dir que això m'ha suposat una gran ajuda durant la vida. No existeixen les persones que no creuen en res, tothom creu en els seus referents. Continuo la meua pràctica religiosa en la mesura que ho permeten les limitacions físiques que ja tinc.

■ Doctor Miquel Conill i Santias, ha estat un plaer tenir aquesta conversa amb vostè, entrevistar-lo per a "Memòria de la Professió". La seva vida és el testimoni dels sentiments i treball d'un pediatre, aporta valors al col·lectiu i és un exemple per als companys. Ha deixat un solc pregon en la seva descendència, en la pediatria, l'hoquei i la societat osonenca i del país. Solament ens resta donar-li les gràcies en nom del COMB per la seva participació en el programa i desitjar-li una llarga vida.

NOTA FINAL

La darrera conversa amb l'amic doctor Miquel Conill va ésser al mes de setembre de 2003. La seva salut, cada vegada era més feble a causa de la progressió de la malaltia contra la qual van lluitar ell, la seva esposa i el seus fills i familiars, fins que la mort es va imposar i féu estèrils els esforços per mantenir la flama que s'anava apagant i, finalment, ens va deixar el dia 16 de març de 2004. Travessar la barrera dels noranta anys encara és una fita d'una certa dificultat. Va estar de sort de poder arribar-hi en excel·lents condicions intel·lectuals, però el seu cos va acabar claudicant pocs mesos més tard.

Descansi en pau.

**COMISSIÓ DE MEMÒRIA
DE LA PROFESSIÓ**

Coordinadors

Dr. Francesc M. Domènech i Torné

Dr. Lluís Guerrero i Sala

EL LECTOR INTERESSAT TAMBÉ PODRÀ TROBAR
AQUESTA I ALTRES ENTREVISTES A LA PÀGINA WEB
www.comb.es/memoriadelaprofessio

COL·LEGI DE METGES DE BARCELONA
SERVEI D'INFORMACIÓ COL·LEGIAL
FEBRER-MAIG 2008

